

umuligt at lægge ikke et Skiftespor men et Sidespor der.

Formanden (Høgsbro): Er det ogsaa paa Medforslagsstillereens Vegne, at det ærede Medlem tager Vædringsforflaget tilbage? (Højmark: Ja!) Den af to ærede Medlemmer udenfor Betænkningen gjorde Indstilling er faaledes taget tilbage. Maa jeg spørge, om Nogen optager den (Ophold). Da dette ikke er Tilfældet, er den bortfaldet.

N. Nielsen: Da jeg paa Grund af Æneforholdene har været fraværende nogle Dage, har jeg ikke haft Veilighed til at stille noget Vædringsforflag eller gjøre nogen Indstilling, hvilket jeg ellers vilde have gjort, og jeg vil derfor bede den højtærede Formand og Thinget om Undskyldning — og haaber ogsaa at den vil blive mig til Del — naar jeg alligevel gjør et Par Bemærkninger angaaende Nr. 27 i Betænkningen. Det vedrører Husmandsforeningen, som jo har været omtalt tidligere, og angaaende hvilken der i Fjor stete Henstilling til Ministeren om at tage Sagen under velvillig Overveilelse. Denne Overveilelse førte faa til, at Husmandsforeningen ikke fik denne Understøttelse. Nu fer jeg at Udvalget slutter med at udtale, at det ønsker at forhandle Sagen med Indenrigsministeren og derfor ingen Indstilling gjør. Dette glæder mig for faa vidt, som Spørgsmaalet derved holdes aabent, og som det jo kan være, at Resultatet vil kunne gaa i den Retning, Foreningen ønsker. Jeg skal tillade mig at sige et Par Ord, som jeg tror vil stille, jeg vil ikke sige Foreningens Krav, thi Foreningen som faadan har ingen Ret til at stille noget Krav i faa Henseende, men dens Ønfte om Understøttelse i en faadan Belysning, at enhver viftnok i Grunden maa komme til det Resultat, at det vil være rigtigt at give den en Understøttelse. Det er en Forening, der er dannet af Smaakaarsfolk med det Formaal for Die, at støtte hinanden under trænge Livsforhold, særlig ved at de spare faa meget sammen, at de kunne give hinanden en Understøttelse paa deres gamle Dage. Naar her altsaa ønskes Hjælp, vil denne Hjælp, naar den kommer, udelukkende komme til at falde ind under det Begreb, som man her hører faa meget Tale om, nemlig Hjælp til Selvhjælp. Naar man blader Finantsloven igjennem, faaledes som den vil blive vedtaget her, vil man i den finde en Masse af Tilfælde, hvor man giver Penge til Formaal, som ikke forekommer mig at kunne fortjene det i samme Grad som den Forening, her er Tale om. Jeg vil ikke dvæle ved, at man tager sig faa

meget af de syge Hefte paa Frederiksberg, som man giver 600 Kroner til, en Sum, som ganske vist vilde være for lille til Husmandsforeningen, men dog stor nok til at den vilde være taknemlig derfor. Endvidere fer man at der bevilges 2,000 Kr. til uforænuende Skomagerfænde til speciel Fagudbannelse, og man kan i fneisevis ramse den Slags Bevillinger op. Det forekommer mig, at man ikke med god Grund i alt Fald, kan væerge sig imod den Tanke, at det vilde være mere berettiget, om man gav en endogsaa meget betydelig Sum til en Forening som denne, der omfatter faa godt som udelukkende jydffe Smaakaarsfolk, nemlig Vandboere med under 1 Td. Hartkorn, Haandværkere, Dag-leiere og den Slags Folk. De have nu samlet sig, ere allerede 1,200 Medlemmer og have en i Forhold til deres fmaa Naar ikke ubetydelig Kapital sparet sammen til et Alderdomsfond, og de have gjort stor Nytte i deres Kreds ved at støtte hinanden. Jeg fer ikke rettere, end at det er rigtigt at komme dem i Møde og give dem en Understøttelse herfra. Jeg har med Villie taget disse Smaasummer, paa Finantsloven op til Sammentilling, fordi jeg tror, at det er Smaasummer vi maa begynde med; naar man først er kommen ind paa den Vej, kan det altid ende med noget Større, nemlig med en Alderdomsforsørgelseslov, som skulde gjælde for hele Landet. Man kan imidlertid ogsaa sammenstille det med de større Summer paa Finantsloven, og mange ærede Medlemmer ville da kunne gjøre sig selv det Spørgsmaal: Hvormeget give vi i Efterløn til vore Embedsmænd, borgerlige og civile? Hvis jeg ikke huster meget feil, giver vi 1½ Million til de civile Embedsmænd og 1 Million til de krigsministerielle Embedsmænd, og naar man spørger, hvilken af disse Samfundsklasser, Smaakaarsfolk, paa den ene Side og de borgerlige og krigsministerielle Embedsmænd paa den anden Side, der ere til mest Nytte i Samfundet, faa skal jeg strax indømme, at de selvfølgelig alle ere nyttige, fskjont der for den ene Dels Vedkommende kunde være nogen Tvivl hos visse Folk, men jeg antager dog, at ikke faa vil være tilbøielige til at sige, at de Folk, her er Tale om, er den Samfundsklasse, der er den mest produktive, og som frembringer mest af Værdi her i Landet. Naar vi samtidig vide, at det er faktisk, at vi have en Befatningsmaade, der tynger haardt paa disse Menneker — man tænke sig blot, at alene Toldbektatningen paa Manufakturvarer, Suffer og Kaffe løber op til en halv Ænes Millioner Kroner — faa vil Sagen kunne negte, at disse Folk